Lietas Nr. 129085614
Lietas arhīva Nr. 1-0150-15/15

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
2015.gada 2.novembrī

Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas tiesnese Dagnija Bērziņa 2015.gada 22.oktobrī Rīgā, Lomonosova ielā 10 rakstveida procesā izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu /pers. A/ (turpmāk - sūdzības iesniedzējs) sūdzībā par Rīgas pašvaldības policijas Ceļu policijas pārvaldes priekšnieka A.Monahova (turpmāk tekstā - iestāde) 2014.gada 3.jūlija lēmumu Nr.10/ZV152858/1.

Aprakstošā daļa

2014.gada 9.jūnijā Rīgas pašvaldības policijas Ceļu policijas pārvaldes inspektors Ģ.Kuzmas sastādījis administratīvā pārkāpuma protokolu ZV Nr. 152858 par to, ka 2014.gada 9.jūnijā pulksten 19:16 /pers. A/, vadot transportlīdzekli /TL marka/ ar valsts reģistrācijas numuru /TL numurs/ Rīgā, A.Saharova ielā 2, apstājās 326.ceļazīmes darbības zonā, tādējādi, neievērojot Ministru Kabineta 29.06.2004. Noteikumu Nr. 571 „Ceļu satiksmes noteikumi" 135.11. punktā noteiktas prasības.

Atbildība par šo pārkāpumu paredzēta Latvijas APK 149.^{10} panta 2.daļas 8.punktā, un vadītājam uzlikts naudas sods 30,00 EUR apmērā.

Protokolu ZV Nr. 152858 iesniedzējs pārsūdzējis augstākā iestādē.

Ar iestādes 2014.gada 3.jūlija lēmumu Nr. 10/ZV152858/1 atstāts negrozīts 2014.gada 9.jūnija protokols ZV Nr. 152858, savukārt iesniedzēja sūdzība noraidīta.

2014.gada 31.jūlijā Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesā saņemta /pers. A/ sūdzība par iestādes lēmumu Nr. 10/ZV152858/1.

Sūdzības iesniedzējs sūdzībā norāda, ka lēmumam nepiekrīt un pārsūdz to pilnā apmērā šādu apsvērumu dēļ.

Iesniedzējs nepiekrīt iestādes lēmumā norādei, ka „ja pieteicējs - SIA /Nosaukums A/ autovadītājs, veicot komercpārvadājumus, būtu ievērojis Autopārvadājuma likuma 37. panta 2. daļas nosacījumus, tas savā iesniegumā, ar kuru tika apstrīdēts lēmums, varēja norādīt personu, kura viņam it kā uzrādīja invalīdu stāvvietas izmantošanas kartī".

Minēto secinājumu iesniedzējs uzskata par nepamatotu, jo normatīvais akts neuzliek par pienākumu transportlīdzekļa vadītājam, kas pārvadātāja uzdevumā veicis pasažieru komercpārvadājumus, noskaidrot pasažiera personību, līdz ar to iesniedzējam pasažiera personas dati nebija zināmi.

Iesniedzējs norāda, ka ikvienai personai, tajā skaitā invalīdam ir tiesības izmantot transporta pakalpojumus, iepriekš neinformējot par savu invaliditāti un konkrētajā gadījumā viens no pasažieriem bija invalīds ar invalīdu stāvvietu izmantošanas karti. Ņemot vērā pasažieru lūgumus, viņš apstājies 326. ceļa zīmes darbības zonā, jo pasažierim - invalīdam bija invalīdu stāvvietas izmantošanas karte.

Ņemot vērā minēto un pamatojoties uz Latvijas APK 288.panta, 289.panta, 289.^{1} panta, 289.^{12} panta 2. daļas 2. punktu, iesniedzējs lūdz tiesu atcelt iestādes 2014.gada 3.jūlija lēmumu Nr. 10/ZV152858/1 un izbeigt lietu.

2014.gada 8.oktobrī tiesā no iestādes pārstāvja saņemti rakstveida paskaidrojumi par /pers. A/ sūdzību.

Paskaidrojumos iestādes pilnvarotais pārstāvis norāda, ka MK noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk tekstā - CSN) 4.punkts nosaka, ka ceļu satiksmes dalībniekiem jāizpilda šo noteikumu un citu normatīvo aktu prasības, kas nosaka ceļu satiksmes dalībnieku pienākumus, jāizpilda policijas darbinieku un to personu norādījumi, kuras pilnvarotas regulēt satiksmi, kā arī jāievēro luksoforu signālu, ceļa zīmju un ceļa apzīmējumu prasības.

Savukārt CSN 135.11. papildpunkts nosaka, ka aizliegts apstāties un stāvēt 326.ceļa zīmes darbības zonā.

Latvijas APK 149.^{10} panta 2.daļas 8.punkts paredz administratīvo atbildību par apstāšanos 326.ceļa zīmes darbības zonā, paredzot naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam 30,00 *euro* apmērā.

Saskaņā ar Latvijas APK 243.panta pirmo daļu pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Latvijas APK 243.panta otrā daļa paredz, ka Latvijas APK 243.pantā minētos faktus konstatē ar sekojošiem līdzekļiem: ar protokolu par administratīvo pārkāpumu, ar tās personas paskaidrojumiem, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ar cietušā un liecinieku liecībām, eksperta atzinumu, lietiskajiem pierādījumiem, protokolu par priekšmetu un dokumentu izņemšanu, citiem dokumentiem, kā. arī pārkāpumus fiksējošiem tehniskiem līdzekļiem (braukšanas ātruma noteikšanas mērierīces, mērierīces alkohola koncentrācijas noteikšanai izelpotajā gaisā, foto, video un tml.).

Iestāde uzskata, ka līdz ar to par pierādījumiem lietā var kalpot administratīvā pārkāpuma protokols–paziņojums, dienesta ziņojumi, iesniedzēja paskaidrojumi, foto uzņēmumi un video ieraksti.

Saskaņā ar CSN 282.punktu aizlieguma zīmes nosaka vai atceļ noteiktus ceļu satiksmes ierobežojumus. Šo noteikumu 282.26.apakšpunktā noteikta 326.zīme „Apstāties aizliegts", ar kuru noteikts aizliegums transportlīdzekļiem apstāties un stāvēt. Administratīvā atbildība par apstāšanos 326.ceļa zīmes darbības zonā paredzēta Latvijas APK 149.10 panta 2.daļas 8.punktā (redakcijā, kas bija spēkā pārkāpuma izdarīšanas brīdī), kas noteic, ka par apstāšanos 326.ceļa zīmes darbības zonā izsaka brīdinājumu vai uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam 30,00 *euro* apmērā. Tādējādi, lai iesniedzēju sauktu pie administratīvās atbildības atbilstoši minētajai tiesību normai, nepieciešams konstatēt, ka transportlīdzeklis tika apstādināts vietā, kura apzīmēta ar 326.ceļa zīmi.

Izskatot lietu pēc būtības, ņemot vērā iesniedzēja iesniegtās pretenzijas, iestāde secināja, ka lietā nepastāv strīds par to, ka iesniedzējs apstājās 326.ceļa zīmes darbības zonā, lai izlaistu pasažieri.

Iesniedzēja apgalvojumu, ka viņš apstājies 326.ceļa zīmes darbības zonā, lai izlaistu pasažieri, kas bijis invalīds, iestāde vērtē kritiski šādu iemeslu dēļ.

Persona, kas uzskata, ka nepamatoti saukta pie administratīvās atbildības, izsaka savus iebildumus protokola-paziņojuma sastādīšanas brīdī, norāda, kādēļ nepiekrīt sastādītajam administratīvā pārkāpuma protokolam- paziņojumam. Iesniedzējs šādus paskaidrojumus nav sniedzis, kas, iestādies ieskatā, liek secināt, ka pārkāpuma konstatēšanas brīdī iesniedzējs ir apzinājies, par kāda CSN pārkāpumu izdarīšanu viņš tiek saukts pie administratīvās

atbildības, un piekritis tam. Administratīvās apgabaltiesas 2009.gada 15.decembra spriedumā ietverta atziņa, ka, ja persona patiešām nav vainīga, tad tā ir ieinteresēta uzreiz tūlīt pēc pārkāpuma sniegt patieso lietas apstākļu izklāstu sīkā paskaidrojumā. Sniegt paskaidrojumus ir personas tiesības, ja viņa tās neizmanto, tad vēlāk vairs nevar atsaukties uz saviem pirmajiem paskaidrojumiem. Vislielākā ticamība ir dodama tieši pirmajiem paskaidrojumiem, kamēr personai vēl nav bijis laika izdomāt sev izdevīgāku versiju (Administratīvās apgabaltiesas 2009.gada 15.decembra spriedums lietā Nr. A42499107 11.punkts).

Iestādes darbinieka dienesta ziņojumā norādīts un iesniedzēja vadītais transportlīdzeklis tika apturēts apstājās 326.ceļa zīmes darbības zonā, lai uzņemtu pasažierus. Iesniedzējs norādījis, ka esot apstājies pēc pasažiera (invalīda) lūguma un izlaidis to. Iestādes darbinieki šādu faktu nekonstatē, un kā redzams no video ieraksta, tad iesniedzējs neizlaida pasažieri ar kustības traucējumiem. Lai gan policijas darbinieka liecības (arī paskaidrojumi un dienesta ziņojumi) nav pašas par sevi uzskatāmas par absolūti ticamām un neapstrīdamām, tomēr policijas darbinieku liecinātajam par notikumiem, kas risinājušies, tiem pildot savus dienesta pienākumus, ir piešķirama augsta ticamības pakāpe. Lai konstatētu, ka policijas darbinieki ir snieguši nepatiesas liecības, ir nepieciešami pārliecinoši pierādījumi. Tā kā iestāde šādus pierādījumus nav konstatējusi un tā kā iesniedzējs ir personīgi ieinteresēts lietas iznākumā, tad iestāde piešķir augstāku ticamību iestādes darbinieka ziņojumam, bet iesniedzēja paskaidrojumus par invalīda izlaišanu vērtē kritiski.

Turklāt, pamatojoties uz CSN 288.3.apakšpunktu, 326.zīmes darbības zonā atļauta invalīdu iekāpšana transportlīdzekļos, kas apzīmēti ar invalīdu stāvvietu izmantošanas karti, vai izkāpšana no tiem. Lietā nav strīda par to, ka transportlīdzeklis nebija apzīmēts ar invalīda stāvvietas izmantošanas karti, tādēļ iesniedzējam nebija tiesības apturēt transportlīdzekli pat gadījumos, ja iesniedzējs izlaistu pasažieri, kas būtu invalīds.

Arī citi SIA /Nosaukums A/ darbinieki, tāpat kā /pers. A/, ir iesnieguši identiskas sūdzības lietās Nr. 129075114, Nr. 133037814, Nr. 1133037914, Nr.129067714, 129064114, 133034814, 129063614 un Nr.129063114, kur iesniedzējs un citi SIA /Nosaukums A/ darbinieki izklāsta tieši tos pašus lietas apstākļus un apstāšanās iemeslus, kas liek iestādei kopā ar lietā esošiem pierādījumus kritiski vērtēt iesniedzēja sūdzībā izteikto apgalvojumu patiesumu.

Iestāde pamatojoties uz Latvijas APK 244.pantu ir novērtējusi pierādījumus pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas un secinājusi, ka iesniedzējs saucams pie administratīvās atbildības pamatojoties uz 149.^{10} panta 2.daļas 8.punktu.

Iestāde uzskata, ka iesniedzēja izdarītais pārkāpums nevar tikt uzskatīts par maznozīmīgu šādu iemeslu dēļ.

Ceļu satiksmes likuma 19.pants nosaka, ka ceļu satiksmes dalībniekiem ir jāizpilda šā likuma, CSN un citu normatīvo aktu prasības, kas nosaka ceļu satiksmes dalībnieku pienākumus: jāizpilda policijas darbinieku un to personu norādījumi, kuras pilnvarotas regulēt satiksmi, kā arī jāievēro luksoforu signālu, ceļa zīmju un ceļa apzīmējumu prasības.

Latvijas APK 21.panta 1.daļa noteic, ka tad, ja izdarītais administratīvais pārkāpums ir maznozīmīgs, institūcija (amatpersona), kas pilnvarota izlemt lietu, var atbrīvot pārkāpēju no administratīvās atbildības un aprobežoties ar mutvārdu aizrādījumu.

Ceļu satiksmē izdarīta pārkāpuma atzīšanai par maznozīmīgu Latvijas APK 21 .panta otrā daļa paredz divus kritērijus: pirmkārt, par attiecīgo pārkāpumu paredzētais naudas sods nepārsniedz četrdesmit *euro*; otrkārt, šis pārkāpums nav radījis draudus citiem ceļu satiksmes dalībniekiem vai viņu mantai.

Latvijas APK 21.pants nepiešķir personai subjektīvās tiesības, bet gan paredz lēmuma pieņēmēja rīcības brīvību atbrīvot personu no administratīvās atbildības. Tomēr ikvienā gadījumā tiesību normu piemērotājam ir pienākums izvērtēt to, vai attiecīgajā personas nodarījumā saskatāmas administratīvā pārkāpuma sastāva pazīmes un vai ir kādi apstākļi, kas varētu personas administratīvo atbildību izslēgt.

Satversmes tiesa ir atzinusi, ka satiksmes drošību apdraudoša nodarījuma kaitīgums un bīstamība izpaužas tajā apstāklī, ka persona, kuras rīcībā ir paaugstinātas bīstamības avots - transportlīdzeklis, neievēro normatīvajos aktos ietvertos CSN vai transportlīdzekļu ekspluatācijas noteikumus un rezultātā tiek nodarīts kaitējums cilvēka dzīvībai, veselībai, kā arī sabiedrības drošībai. Saskaņā ar Ceļu satiksmes likuma 19.panta ceturto daļu, katram ceļu satiksmes dalībniekam ir tiesības uzskatīt, ka arī citas personas ceļu satiksmes norisē izpildīs noteiktās prasības (Satversmes tiesas 2011.gada 11.janvāra spriedums lietā Nr. 2010-40-03 9.2).

Viena no galvenajām tiesību normas pazīmēm ir tā, ka tiesību norma satur obligātus priekšrakstus jeb vispārsaistošu regulējumu. Ar tiesību normu palīdzību, ievērojot taisnīguma un vienlīdzības principus, valsts panāk gan jau radušās, gan potenciālas interešu konflikta situācijas atrisinājumu (Satversmes tiesas 1999.gada 9.jūlija spriedums lietā Nr. 04-03(99)).

Konkrētajā gadījumā Latvijas APK 21.pants nav piemērojams, jo apstāšanās un stāvēšanas noteikumu pārkāpšanas konstatēšana un vainīgo personu obligāta sodīšana ir nepieciešama, lai nodrošinātu kārtību ceļu satiksmē un vienveidīgu tiesību normu piemērošanu, lietās, kurās personām tiek noteikta administratīvā atbildība par apstāšanās un stāvēšanas noteikumu pārkāpšanu. Turklāt pastāv tiesiskais regulējums, kas uzliek par pienākumu sodīt visas personas, kas ir izdarījušas minēto pārkāpumu, lai panāktu vienlīdzīgu attieksmi pret visām personām un taisnīguma ievērošanu, piemērojot administratīvos sodus.

Augstākās tiesas Senāts 2009.gada 12.februāra spriedumā lietā Nr.SKA-15/2009 atzinis, ka administratīvais pārkāpums ir atzīstams par maznozīmīgu, ja, ņemot vērā konkrētās lietas apstākļus (tostarp izdarītā administratīvā pārkāpuma raksturu un citus lietā būtiskus apstākļus), administratīvā soda uzlikšana par izdarīto pārkāpumu nebūtu lietderīga. Citiem vārdiem, izdarītais pārkāpums ir tik nebūtisks, ka par to pārkāpējam nav nepieciešams uzlikt sodu, bet ir pietiekami izteikt mutvārdu aizrādījumu, kas ir preventīvs (audzinoša rakstura) līdzeklis, kas vērsts uz to, lai persona, kas izdarījusi administratīvo pārkāpumu, saprastu savas uzvedības prettiesiskumu un turpmāk to nepieļautu (Augstākās tiesas Senāts 2009.gada 12.februāra spriedumā lietā Nr. SKA-15/2009).

Iestādes pilnvarotais pārstāvis norāda, ka, lai atzītu pārkāpumu par maznozīmīgu saskaņā ar Latvijas APK 21.pantu, nepieciešams konstatēt tādus konkrētajai lietai raksturīgus apstākļus, kuri gan neizslēdz administratīvā pārkāpuma esību (sastāvu), bet kuru dēļ jebkāda soda piemērošana attiecīgajā situācijā būtu pārmērīga vai neadekvāta. Konkrētā gadījumā iesniedzēja rīcībā nav konstatējami Latvijas APK 33.panta pazīmes. Iepazīstoties ar iesniedzēja sūdzību ir secināms, ka iesniedzējs nenožēlo izdarīto un nekas neliecina, ka iesniedzējs atturēsies atkāroti izdarīt līdzīgu pārkāpumu.

Atzīt pārkāpumu par maznozīmīgu pie konkrētā lietā esošiem apstākļiem būtu pretrunā ar Latvijas APK 22.pantu, kas nosaka, ka administratīvais sods ir atbildības līdzeklis un tiek piemērots, lai personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, audzinātu likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cieņošanas garā, kā arī lai tiklab tiesību pārkāpējs, kā citas personas neizdarītu jaunus pārkāpumus.

Ja katrs ceļu satiksmes dalībnieks novietos transportlīdzekli 326.ceļa zīmes darbības zonā, pēc tam aizbildinoties, ka tika izlaists invalīds, un šādus apstākļus, bez pierādījumiem, uzskatītu par objektīviem, lai piemērotu Latvijas APK 21.pantu un atzītu pārkāpumu par maznozīmīgu, tad iesniedzējs un citi ceļu satiksmes dalībnieki regulāri pārkāptu ceļu satiksmes noteikumus, lūdzot tos atzīt par maznozīmīgiem. Šāda situācija nav pieļaujama, jo radītu haosu un nenoteiktību ceļu satiksmē, uz ielām veidotos sastrēgumi un plūstoša ceļu satiksme nebūtu iespējama.

Pamatojoties uz minētajām tiesību normām un lietas faktiskajiem apstākļiem, iestādes pārstāvis lūdz tiesu noraidīt /pers. A/ sūdzību par iestādes 2014.gada 3.jūlija lēmumu Nr. 10/ZV152858/1.

Motīvu daļa

Saskaņā ar Latvijas APK 289.[6] pantā noteikto, tiesa iesniedzēja sūdzību izskata rakstveida procesā un ievērojot šā kodeksa divdesmit trešajā „a" nodaļā noteikto tiesvedības kārtību.

Tiesa, iepazinusies ar sūdzību un Rīgas pašvaldības policijas Ceļu policijas pārvaldes priekšnieka A.Monahova 2014.gada 3.jūlija lēmumu Nr. 10/ZV152858/1, pārbaudījusi lietas materiālus, atzīst, ka iestādes lēmums ir pamatots, bet /pers. A/ sūdzība ir noraidāma kā nepamatota.

Saskaņā ar Latvijas APK 289.[6]panta septīto daļu tiesa, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, izlemj šādus jautājumus:

1) vai ir noticis administratīvais pārkāpums;

2) vai persona, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ir vainīga šā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā;

3) vai persona ir sodāma par šo administratīvo pārkāpumu;

4) vai ir apstākļi, kas pastiprina vai mīkstina atbildību;

5) kāds administratīvais sods piemērojams personai;

6) vai apmierināms pieteikums par zaudējumu atlīdzību, kam par labu un kādā apmērā tas piedzenams;

7) kā rīkoties ar lietiskajiem pierādījumiem un citām administratīvā pārkāpuma lietvedības laikā izņemtajām lietām, mantām un piemēroto garantijas naudu.

Atbilstoši Latvijas APK 289.[12] panta otro daļu, rajona (pilsētas) tiesa, izskatot sūdzību vai protestu administratīvā pārkāpuma lietā, taisa vienu no šādiem spriedumiem:

1) atstāj lēmumu negrozītu, bet sūdzību vai protestu noraida;

2) atceļ lēmumu un izbeidz lietu;

3) atceļ lēmumu un taisa spriedumu, ar kuru konstatē personas vainu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, un uzliek sodu;

4) groza soda mēru ietvaros, kas paredzēti normatīvajā aktā par atbildību par administratīvo pārkāpumu.

Savukārt Latvijas APK 289.[13] panta trešā daļa nosaka, ka, ja tiesnesis izskatot sūdzību atzīst, ka iestādes lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, viņš par sūdzību pieņemtā nolēmuma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas iestādes nolēmuma motivācijai. Šādā gadījumā izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams.

Vadoties no procesuālās ekonomijas un Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2008.gada 2.oktobra sprieduma lietā Nr. SKA-378/2008 (sk. 22.punktu) norādījumiem, kur Senāts, atsaucoties uz Eiropas Cilvēktiesību tiesas atziņām, vairākkārt savos nolēmumos ir norādījis, ka no Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6.panta izriet, ka tiesas pienākums ir argumentēt spriedumus, bet tas nav saprotams kā prasība detalizēti atbildēt uz jebkuru argumentu. Tiesnešiem ir jāuzklausa argumenti, bet viņiem nav pienākuma detalizēti atrunāt jebkuras iesniegumu vai skaidri atbildēt uz jebkuru paskaidrojumu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa. Šāds viedoklis ir izteikts Senāta 2004.gada 23.novembra spriedumā lietā Nr. SKA-216/2004 8.punktā un 2005.gada 22.novembra spriedumā lietā Nr. SKA-378/2005 12.punktā.

Ceļu satiksmes noteikumu 4.punkts nosaka, ka ceļu satiksmes dalībniekiem jāizpilda šo noteikumu un citu normatīvo aktu prasības, kas nosaka ceļu satiksmes dalībnieku pienākumus(..), kā arī jāievēro luksoforu signālu, ceļa zīmju un ceļa apzīmējumu prasības.

Ceļu satiksmes noteikumu 135.panta 11.punktā noteikts, ka aizliegts apstāties un stāvēt 326.ceļa zīmes darbības zonā.

Latvijas APK 149.[10] panta 2.daļas 8.punktā noteikts, ka par apstāšanos 326.ceļa zīmes darbības zonā izsaka brīdinājumu vai uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam trīsdesmit *euro* apmērā.

Lietā nav strīda par to, ka 2014.gada 9.jūnijā iesniedzējs vadīja transportlīdzekli /TL marka/ ar valsts reģistrācijas numuru /TL numurs/ Rīgā, A.Saharova ielā 2 apstājās 326.ceļa zīmes darbības zonā.

Lietā ir strīds par to, vai iesniedzējs ir pamatoti saukts pie administratīvās atbildības pēc Latvijas APK 149.[10] panta 2.daļas 8.punkta.

Lai iestātos Latvijas APK 149.[10] panta 2.daļas 8.punktā paredzētā atbildība nepieciešams konstatēt, ka transportlīdzekļa vadītājs apstājies vietā, kura apzīmēta ar 326.ceļa zīmi.

Tiesa atzīst, ka ar lietā ir pierādīts fakts, ka sūdzības iesniedzējs apstājies 326.ceļas zīmes darbības zonā.

Tiesa konstatē, ka sūdzības iesniedzēja darbībās konstatējams Latvijas APK 149.[10] panta 2.daļas 8.punktā paredzētais administratīvais pārkāpums. Līdz ar to sūdzības iesniedzējam ir jāuzņemas sekas par savas darbības izdarīšanu.

Ceļu satiksmes likuma mērķis, kas nostiprināts likuma 2.panta 1.punktā, ir tostarp noteikt ceļu satiksmes norises un ceļu satiksmes drošības organizatoriskos un tiesiskos pamatus Latvijā, lai aizsargātu cilvēku dzīvību un veselību, vidi, kā arī fiziskajām un juridiskajā personām piederošo mantu. Tātad Ceļu satiksmes likumā un uz tā pamata izdotajos Ceļu satiksmes noteikumos prasības transportlīdzekļu vadītājiem noteiktas, ņemot vērā visu sabiedrības locekļu intereses.

Saskaņā ar Ceļu satiksmes likuma 43.pantu, lai garantētu ceļu satiksmes drošību un aizsargātu cilvēku dzīvību, veselību un mantu, par ceļu satiksmes drošību reglamentējošo normatīvo aktu pārkāpšanu personas saucamas pie administratīvās atbildības.

326.ceļa zīmes „Apstāties aizliegts" izvietošanas fakts nozīmē, ka, apstājoties vai novietojot transportlīdzekli stāvēšanai minētās zīmes darbības zonā, tiek traucēta citu ceļu satiksmes dalībnieku pārvietošanās vai apdraudēta ceļu satiksmes drošība. Ja arī nav konstatējams apdraudējuma fakts citiem ceļu satiksmes dalībniekiem tiešā veidā, taču minētais pārkāpums varēja būt traucējošs citiem ceļu satiksmes dalībniekiem un tas apdraud ceļu satiksmes kārtību un autovadītāju disciplīnu kopumā.

Izvērtējot lietas materiālus, iesniedzēja iesniegto sūdzību, tiesa atzīst, ka pārkāpuma konstatēšanas laikā transportlīdzeklis ir apstājies bez piespiedu apstāšanās iemesla. Līdz ar to secināms, ka uz konkrēto situāciju nav attiecināmi CSN 288.punktā noteiktie izņēmuma gadījumi, kas atļauj pasažieru iekāpšanu vai izkāpšanu 326.ceļa zīmes darbības zonā, un iesniedzējs, apstādinot transportlīdzekli 326.ceļa zīmes darbības zonā, ir pārkāpis CSN 135.11.punkta prasības un izdarījis administratīvo pārkāpumu, par kuru paredzēta atbildība Latvijas APK 149.[10] panta 2.daļas 8.punktā.

Tiesas ieskatā transportlīdzekļa apstāšanās neparedzētā vietā var radīt bīstamu situāciju. Līdz ar to tiesa secina, ka ar šādu pārkāpumu /pers. A/ ir radījis draudus ceļu satiksmes dalībniekiem un to nevar atzīt par maznozīmīgu pārkāpumu.

Tiesa atzīst, ka iestāde ir pareizi novērtējusi lietas apstākļus un /pers. A/ pamatoti saukts pie administratīvās atbildības un sodīts pēc Latvijas APK 149.[10] panta 2.daļas 8.punkta.

Spēkā esošā likuma redakcija nosaka, ka par Latvijas APK 149.[10] panta 2.daļas 8.punktā noteikumu pārkāpšanu transportlīdzekļa vadītājam izsaka brīdinājumu vai uzliek naudas sodu trīsdesmit *euro* apmērā.

No lietas materiāliem redzams, ka sūdzības iesniedzējam par minēto pārkāpumu piemērots naudas sods 30,00 EUR atbilstoši Latvijas APK normām.

Ņemot vērā iepriekš minēto, tiesa atzīst, ka Rīgas pašvaldības policijas Ceļu policijas pārvaldes priekšnieka A.Monahova 2014.gada 3.jūlija lēmums Nr. 10/ZV152858/1 un protokols ZV Nr. 152858 ir sastādīts likumīgi un pamatoti, savukārt /pers. A/ sūdzība par augstākās iestādes lēmumu ir

noraidāma kā nepamatota.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz augstākminēto un saskaņā ar Latvijas APK 1.pantu, 8.pantu, 149 [10].panta 2.daļas 8.punktu, 243.pantu, 244.pantu, 289.[6]pantu, 289.[12]panta otrās daļas 2.punktu, 289.[13]pantu, 289.[17]pantu, 289.[18]pantu, tiesa

nosprieda

atstāt negrozītu Rīgas pašvaldības policijas Ceļu policijas pārvaldes priekšnieka A.Monahova 2014.gada 3.jūlija lēmumu Nr. 10/ZV152858/1 (2014.gada 9.jūnija protokols ZV Nr. 152858), bet /pers. A/ sūdzību noraidīt.

Spriedumu var pārsūdzēt 10 (desmit) darba dienu laikā no tā paziņošanas dienas Rīgas apgabaltiesā, apelācijas sūdzību iesniedzot Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesā.

Spriedums pieejams tiesas kancelejā no 2015.gada 2.novembra.

Tiesnese: (personiskais paraksts) D.Bērziņa